

dags en opgørelse med nogle chokerende tal – jeg ved, at mange af ordførerne her også var citeret – der viste, at hver sjette unge pige har overvejet selvmord. Det er jo nogle tal, der i sig selv må give anledning til dyb, dyb overvejelse om, hvordan vi bedre får vores samfund til at hænge sammen, så fællesskabet bedre beskytter folk, der er skrøbelige.

Vores holdning til forslaget er, at vi synes, det er et venligt ment forslag. Vi vil bestemt ikke modsætte os det, idet vi opfatter det således, at først træder familierne til, kan de ikke, så træder andre offentlige institutioner til, der er tæt på, og endelig træder den offentlige rådgivning til.

Så med de bemærkninger og ønsket om at præcisere det, hvis det skulle være nødvendigt for at få bred tilslutning, støtter vi forslaget.

Margrethe Vestager (RV):

Det Radikale Venstre ønsker at udtrykke samme store indlevelse med og medfølelse for børn i sorg og krise, som de øvrige ordførere har givet udtryk for. Jeg synes heller ikke det så meget skal være det, diskussionen handler om – en konkurrence i evnen til at forstå, hvordan dét er – for jeg tror egentlig, at de fleste ordførere har en dyb sans for det traume, det kan være. Det, som er det mere principielle, og det, som er det radikale ærinde i dag, er overvejelsen om – som jeg også har været inde på i mine korte bemærkninger – hvorvidt Folketinget skal pålægge folk at gøre de her ting.

Når det er en overvejelse, man må gøre sig, så er det jo, fordi området i forvejen er reguleret i serviceloven. Kommunerne er pålagt pligt til at forholde sig til det her område, ikke kun nødvendigvis konkret til, at en række voksne har fejlet i forhold til det enkelte barn eller den enkelte unge, men også med hensyn til, hvordan kommunens familiepolitik og politik i forhold til den enkelte er struktureret.

Det er jo også det, vi ser i den meget positive udvikling, der har været i de sidste 5 år i forbindelse med skolers beredskabsplaner og for den sags skyld også dagtilbuds beredskabsplaner. Jeg tror, den debat, der har været om hele området, har været med til den meget positive udvikling, og derfor synes jeg, at det ville klæde Folketinget, hvis man undlod at regulere området og i stedet for fastholdt debatten om området og fastholdt, at det faktisk skal være sådan, at vi kan have rammelovgivning, som bliver udfyldt på forskellig måde af kommunerne, dagtilbud og skoler.

Det Radikale Venstre støtter de skoler og de mennesker, som arbejder på det her område, men vi synes ikke, at staten skal regulere, hvordan man skal gøre det. Vi synes tværtimod, at man skal sørge for, at ministeren følger de udmærkede paragraffer op, som vi har, sådan at arbejdet fortsætter, og at der udveksles erfaringer mellem dem, der allerede har beredskabsplaner, og dem, der gerne vil have en, sådan at vi med tiden opnår, at alle voksne, der har et ansvar eller et medansvar for børns opvækst og opdragelse, er klar til at yde den omsorg for børn, der kommer i klemme på den ene eller den anden måde.

På den baggrund kan Det Radikale Venstre til fulde støtte den intention, der ligger i forslaget om at støtte børn i krise og sorg, men vi kan ikke støtte forslaget, sådan som det foreligger, som en pligt for de enkelte til at have en plan af den type.

Line Barfod (EL):

Det har jo været fremme allerede flere gange i debatten, hvor væsentligt det er, at man griber tingene rigtigt an, når et barn kommer ud for en stor sorg. Der har jo indimellem været beretninger om lærere eller andre, som overhovedet ikke har været i stand til at håndtere en situation, hvor et barn i klassen f.eks. har mistet en forælder. Men hvordan gør man? Gør man overhovedet ikke noget, eller hvad skal der ske? Derfor er det selvfølgelig væsentligt, at vi gør noget for at sikre, at vores skolelærere og pædagoger har diskuteret igennem, hvordan man skal tackle sådan en situation.

Jeg er enig med den radikale ordfører i, at vi skal overveje meget, om lige den måde her med at fastsætte et lovkrav om, at der skal være en plan, er den rigtige måde at gøre det på. Det må vi diskutere lidt nærmere under udvalgsarbejdet.

Men det, der er det afgørende, hvis der virkelig skal ske en forskel, vil jo være, at vi sikrer nogle flere penge til efteruddannelse, at vi sikrer, at der kommer noget vejledning ud, så der kommer den erfaringsudveksling om, hvad det er, der er en god idé at gøre, at der kommer nogle konkrete historier om, hvordan man har kunnet gribe det an, så man får de muligheder for at diskutere: Hvordan kan vi så håndtere det på vores skole, i vores børnehave? Hvad er det, vi kan gøre?